

6 DUBBELPEDALEN 6 PEDALES DOUBLES

Natuurlijk zijn er nog steeds groepen waar je als drummer met een enkele bassdrum niet hoeft aan te komen. Het oog wil ook wat, ten slotte. Voor alle andere drummers werd een jaar of wat geleden de 'twin', of wel het dubbele bassdrumpedaal, uitgevonden. Zalmer had de primeur. Door de sterk torderende overbrenging vanaf het linkerpedaal is dit model nooit echt een succes geworden. Drum Workshop zette al snel een betere twin neer en werd natuurlijk gevolgd door de concurrentie. Omdat je voor een dubbel bassdrumpedaal toch redelijk diep de beurs in moet, werd het hoog tijd voor een vergelijkend warenonderzoek.

Voor deze Slagwerkkrant test hebben we zes verschillende dubbelpedalen bekeken en bespeeld. In volgorde van prijs (van laag naar hoog) zijn dat Dixon, Tama, Pearl, Yamaha, Drum Workshop en Sonor. Allereerst een korte beschrijving.

DIXON

De aanhef van dit artikel wordt door de Dixon ietwat ontkracht. De twin van deze Taiwanese fabriek, die voor tal van merken de hardware produceert, kost een uiterst bescheiden f375,-. De ophou van het pedaal is eenvoudig en ontbloeit van luxe, ook technisch is het wat minder doordacht, maar het werkt allemaal wel.

TAMA

Tama heeft twee twins. Voor deze test kregen we de Pro Beat, die in tegenstelling tot de Tama-Camco geen rond tandwiel heeft, maar een ellipsvormige kettinggeleider. De actie van de Pro Beat is daardoor iets anders. De kracht van dit pedaal neemt toe naarmate het pedaal verder ingetrapt wordt. Bij een ronde geleider (zoals een tandwiel) blijft deze kracht steeds gelijk, waardoor de actie heel gelijkmatig is en direct aanvoelt.

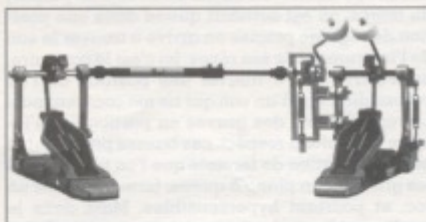
PEARL

De Pearl uit deze test (P-882 TW) heeft in plaats van een tandwiel een ronde, met vilt gevoerde kunststof kettinggeleider. Het kettinggeluid wordt hierdoor tot een minimum beperkt. Reden van deze vinding was het Amerikaanse patent dat Drum Workshop op het tandwiel heeft verworven. De gelijk geprijsde versie met een gewoon tandwiel is in Europa wel verkrijgbaar.

YAMAHA

De Yamaha lijkt sterk op de Tama, zij het dat de kettinggeleider hier een rond model heeft. De

DIXON TWIN

PEARL P-882TW

ketting is dubbel uitgevoerd, wat het voordeel heeft dat het geheel iets beter spoort. Voor de degelijkheid maakt het weinig uit. Kettingen worden -in tegenstelling tot voetbladen- zelden of nooit kapotgetrapt. Het hulppedaal van Yamaha heeft, net als de Tama, een slappe veer die er eigenlijk hoofdzakelijk zit om de constructie af te maken. De veer die het meeste werk doet zit op het hoofdpedaal.

DRUM WORKSHOP

De Drum Workshop, oudgediende onder de twins, is als enige voorzien van two way beaters: de harde kunststof kloppers hebben aan een zijde een stuk vilt, waardoor uit twee slagvlakken gekozen kan worden. DW kan als pedalenfabrikant bogen op een langdurige ervaring. Jammer genoeg zijn ze met deze twin iets te lang blijven hangen op hun eerste, destijds revolutionaire model. De grootste concurrenten zijn goedkoper, werken even goed en zitten mechanisch wat moderner in elkaar. DW maakt als enige gebruik van naaldlagers. De 5000 is ook leverbaar met een nylon trekhand in plaats van een ketting (DW 5000 N).

SONOR

Het verhaal, dat een twinpedaal goedkoper is dan een tweede bassdrum met pedaal, is in het geval van Sonor niet waar: voor de prijs van een HLZ5382 (f1684) koop je een complete vijfdelige set. De Duitse dubbelaar weegt een dikke acht kilo en biedt zoveel instelmogelijkheden dat een cursusje werktuigbouw geen overbodige luxe lijkt. De tien jaar garantie die je er (gratis!) verkrijgt zal Sonor niet schaden. Het pedaal straalt aan alle kanten een levenslange degelijkheid uit.

CONSTRUCTIE

Er zijn tal van manieren om een twin te construeren. Tama, Yamaha en Dixon hebben alle drie voor dezelfde oplossing gekozen. Door een kleine verbouwing van het frame en/of de as (Tama) van het hoofdpedaal kan daar een tweede as in gemonteerd worden, waarin de tweede klopper zit. De klopperstangen van deze pedalen zijn allemaal recht. Bij Dixon is de afstand tussen de twee kloppers aan de grote kant, wat klankverschillen tot gevolg kan hebben. Het hulppedaal van Tama en Yamaha is snel los te koppelen, wat makkelijk is als je een keer met een enkel pedaal wilt spelen. Met het hulppedaal van de Dixon kan dat niet: er kan geen veer op gemonteerd worden. Je kan wel het hoofdpedaal los gebruiken, maar dat neemt wat meer ruimte in.

Drum Workshop heeft simpelweg een 5000 pedaal op een extra brede grondplaat gemonteerd. De tweede klopper zit in een tweede frame, dat op dezelfde grondplaat staat. Omdat het hulppedaal, net als bij Dixon, incompleet is, betekent dat een hoop extra gesjouw als je met een pedaal op stap wilt. Bij Sonor zit het linkerdeel met inbusbouten aan het frame van het Signature hoofdpedaal vast. Loshalen kan, maar gaat moeizaam. Pearl heeft de slimste constructie

Il existe certes encore certains groupes où un batteur sans double grosse caisse n'est pas réellement le bienvenu. Pour ceux qui avaient plus l'habitude de jouer avec une seule grosse caisse, fut créée, il y a environ un an ou deux, la pédale "twin": Zalmer fut le premier, mais son mécanisme compliqué ne remporta aucun succès. Drum Workshop proposa bien vite un autre système plus satisfaisant. Et le reste de la concurrence suivit. Comme ces pédales twin sont relativement chères, il est temps d'en faire un test comparatif.

Nous avons essayé et examiné six pédales doubles. De la meilleur marché à la plus chère, il s'agit de la Dixon, la Tama, la Pearl, la Yamaha, la Drum Workshop et la Sonor. Faisons d'abord un tour d'horizon.

DIXON

Dans mon introduction, j'avais dit que les pédales doubles étaient fort coûteuses, mais ce n'est pas vraiment le cas pour cette Dixon, car elle se vend vers les 6.500 FB. Sa construction est simple et dépourvue de tout luxe. Sa technique n'est pas fort élaborée, mais tout fonctionne convenablement.

TAMA

Tama propose deux twins. Pour le test, nous avons choisi la Pro Beat qui ne possède pas un pignon rond, mais elliptique, contrairement à la Tama-Camco. L'action de la Pro Beat est de ce fait légèrement différente. La force de cette pédale augmente à mesure que l'on l'enfonçe plus profondément. Dans le cas d'un pignon rond, la force reste égale, de même que son action, qui est plus directe.

PEARL

La Pearl (P-882TW) n'utilise pas de roue dentée, mais un pignon rond en feutre. Le bruit de la chaîne est donc réduit au minimum. Cette solution provient d'un brevet américain déposé par Drum Workshop. Mais en Europe, on peut se procurer le même modèle avec roue dentée.

YAMAHA

La Yamaha ressemble fort à la Tama, mais sa roue dentée est ronde. La chaîne est double, ce qui fait que l'ensemble se meut plus doucement, mais l'action n'en est pas pour autant nettement meilleure. Les chaînes ont l'avantage de ne pas s'écraser durant le transport, comme c'est le cas parfois pour les tiges en métal. Chez Yamaha, comme chez Tama, la seconde pédale possède un ressort mou qui est là surtout pour la forme, mais c'est le ressort de la pédale principale qui est important.

DRUM WORKSHOP

La Drum Workshop, la plus ancienne parmi les pédales doubles, est la seule à posséder une boule de frappe 'two way beater': cette boule en matière synthétique dure possède une face en feutre, de sorte que l'on peut choisir entre deux sortes de frappe. Dw est un des premiers fabricants de pédales doubles, mais ils sont restés un peu trop longtemps à leur premier modèle, révolutionnaire à l'époque. Ses concurrents sont moins chers et leur mécanisme est nettement plus actuel. La 5000 est livrable avec une chaîne ou une bande

de nylon (DW 5000 N).

SONOR

Affirmer qu'une pédale double est moins chère qu'une deuxième grosse caisse avec pédale n'est pas vrai dans le cas de Sonor. Pour le prix d'une HLZ 5382 (environ 32.000 BEF), on peut s'acheter toute une batterie à cinq fûts. Cette twin allemande pèse quelque huit kilos et permet un tel nombre de réglages qu'il faudrait presque suivre un cours spécialisé de mécanique. Mais, gratuitement, vous recevez quand même dix ans de garantie. Cette pédale reflète une robustesse à toutes épreuves.

CONSTRUCTION

Il existe pas mal de solutions pour construire une pédale twin. Tama, Yamaha et Dixon ont choisi pour la même solution. Grâce à une petite modification de la pédale simple d'origine, on peut y fixer sans difficulté la seconde pédale. Les tendeurs de ces pédales sont rectilignes. Chez Dixon, la distance entre les deux frappeurs est relativement grande, ce qui peut produire une certaine différence de sons. Chez Tama et Yamaha, on peut détacher la seconde pédale rapidement et aisément, ce qui permet au batteur de pouvoir jouer avec une seule pédale au moment où il le désire. Chez Dixon, la seconde pédale ne possède pas de ressort. On peut utiliser la pédale principale toute seule, mais elle prend beaucoup de place.

Drum Workshop a simplement monté une seconde 5000 sur une base fort large. La deuxième boule de frappe est située sur la même base. Comme le système de la deuxième pédale est incomplet, comme chez Dixon, il faut pas mal chipoter si l'on veut un jour aller jouer avec une seule pédale.

Chez Sonor, la seconde pédale est reliée à la principale par des tiges inbus. On peut la détacher, mais ce n'est pas évident. Pearl a sans doute trouvé la meilleure solution: la seconde pédale possède son propre châssis et peut être accouplée à n'importe quelle autre pédale fonctionnant avec une chaîne.

Les trois dernières pédales possèdent une ou deux barres de frappe courbes qui empêchent qu'elles ne pivotent.

Les Tama et Yamaha sont les plus faciles à séparer. L'avantage de la Pearl réside dans le fait que la pédale de gauche peut être arrimée à toute autre pédale simple. Voyez la photo: une Pearl 850 TW en combinaison avec une DW. Il ne faut donc pas acheter directement une pédale double complète. Cette pédale se détache facilement avec une clé Pearl, mais pas si facilement avec toute autre clé. Il est clair que la partie gauche du mécanisme Sonor ne peut être raccordée qu'à une pédale Sonor Signature. On s'en serait douté.

LES CARDANS

La transmission d'une pédale à l'autre s'effectue, dans les six modèles examinés, à l'aide d'un axe de cardans. Leur raccord en croix permet de régler la seconde pédale dans la position de frappe souhaitée. DW ne possède qu'un raccordement simple, mais auto-lubrifiant, les autres ont des attaches doubles.

Pour les batteurs qui désirent placer leur deuxième pédale tout à l'extérieur, à gauche de la pédale charleston, les tiges de raccordement sont suffisamment longues. DW propose même une rallonge en option.

YAMAHA DFP-750

Souvent, la pédale secondaire se trouve entre la caisse claire et le charleston, ce qui fait que celui-ci doit être déplacé un rien vers la gauche. Mais il vaut mieux que les deux pédales de grosse caisse ne soient pas trop éloignées.

Chez Pearl et Sonor, les mécanismes sont reliés par des vis inbus, au contraire des autres marques. C'est parfois pratique, mais ces vis ont facilement tendance à se détacher: il faudrait revoir la chose.

On sent clairement sur tous les axes un certain jeu, mais chez Dixon, c'est un peu trop évident. Quand on joue, ce n'est pas vraiment gênant, mais on peut se demander si à la longue le mécanisme va tenir le coup.

REGLAGES

La tension du ressort peut bien sûr être réglée. Chez DW, ce n'est pas si simple: la vis de tension est franchement mal placée.

On peut également modifier l'angle formé par la tige de frappe. Ceci influence le plus souvent la position de la surface où l'on pose le pied. En reculant la tige de frappe vers l'arrière, on remonte automatiquement la surface de frappe. Chez Drum Workshop, Sonor et Pearl, ces deux réglages sont totalement indépendants. Chez Dixon, il faut même démonter certains accessoires.

La pédale Sonor permet en outre de régler la hauteur de la boule de frappe: très intéressant pour l'adapter à différents diamètres de grosses caisses. L'angle de l'attache du ressort peut aussi être modifié, comme c'est souvent le cas pour des ressorts placés à la partie supérieure de la pédale. Cette Sonor est livrée avec quatre ressorts séparés de tensions différentes. La construction de ces ressorts élimine toute possibilité qu'ils se brisent.

STABILITE

Pour augmenter leur stabilité, toutes les pédales doubles sont montées sur une base qui leur sert d'assise. Seule la Sonor n'en possède pas, mais son poids lui garantit une bonne stabilité. Leur partie inférieure est recouverte d'une couche de caoutchouc qui les empêche de glisser. Chez DW, ils ont opté pour une bande de Velcro. C'est plus intéressant si l'on joue sur un tapis.

Pour empêcher que la partie arrière de la pédale ne sautille, presque tous les fabricants l'ont fixée sur la base. Seul Yamaha utilise pour cela un bout de caoutchouc. Sonor a créé un montage exclusif et Dixon n'a rien prévu du tout.

La Tama ne possède que deux piques pour garantir la stabilité de la pédale secondaire. Et, comme elles ne sont même pas inclinées, leur fonction n'est pas réellement effective.

Drum Workshop est la seule à posséder des éperons extra longs, dont la pointe peut être remplacée maintes fois. Ce serait une idée à retenir pour les autres fabricants.

Sur son élément de gauche, Yamaha a monté quatre éperons: aucune chance donc que la pédale secondaire ne bouge.

EN GENERAL

Toutes les pédales disposent d'une assise pour la pointe du pied, à l'exception de la DW. Celle de la Dixon est si petite qu'elle n'a pratiquement aucun effet.

Les pédales Pearl, Tama, Dixon et DW se fixent à la grosse caisse à l'aide d'une vis papillon. Le montage de la DW n'est pas aisé, vu que la pédale est fixée directement sur son assise. La DW possède bien une deuxième vis de fixation: c'est intéressant, mais pas facile à fixer. L'ouverture de la pince de la Dixon n'est pas suffisante pour pouvoir fixer la pédale sur un cercle de grosse caisse épais. C'est tout à fait aberrant.

Sonor prévoit sur sa pédale secondaire une attache pour y fixer la pédale charleston. Je regrette quand même qu'aucune de mes trois pédales charleston, de Tama, Yamaha et Pearl, ne puissent être rattachées à cette pince,

tic bedacht: de tweede klopper zit in een klein frame dat aan vrijwel elk ander (ketting-)pedaal te koppelen is. De laatste drie twins hebben een of twee gebogen klopperstangen, die geen enkele neiging tot draaien hebben.

De Tama en de Yamaha zijn het makkelijkst te scheiden. De Pearl heeft als groot voordeel dat het linkerdeel op vrijwel elk ander kettingpedaal te monteren is (zie foto: 850 TW in combinatie met DW pedaal). Je hoeft dus niet een hele twin in een keer te kopen. Het met trommelkopbouten gemonteerde twingedeelte is makkelijk los te koppelen als je de speciale Pearl sleutel bij de hand hebt. Met een gewoon sleutelje kom je klem te zitten. Het losse linkerdeel van Sonor past alleen, je raadt het al, op een Sonor Signature.

CARDANAS

De overbrenging van het hulppedaal naar de tweede klopper wordt bij alle zes de pedalen verzorgd door een cardanas. Door het gebruik van kruiskoppelingen kan het tweede pedaal in een speelbare positie geplaatst worden. Alleen de DW heeft een (zelfsmerende) kruiskoppeling; de anderen hebben er steeds twee. Ook voor de enkeling die het tweede pedaal aan de buitenkant van de set plaatst (links van het hihatpedaal) zijn de telescopische cardanassen lang genoeg. DW biedt voor uitzonderlijke gevallen een optioneel verlengstuk. Meestal staat het hulppedaal tussen hihat en snaredrum, wat het nadeel heeft dat de hihat wat verder weg komt te staan. Voordeel van die positie is de kortere afstand en dus de directere overbrenging tussen beide pedalen.

Bij Pearl en Sonor is de cardanas met inbusbouten bevestigd. De andere twins hebben op dat punt trommelkopbouten, wat bij vervoer een stuk praktischer is. De inbusboutjes van de Pearl willen na verloop van tijd wel eens lostrillen; daar moet dus iets aan gedaan worden.

Enige speling is op alle assen voelbaar. De Dixon onderscheidt zich op dat punt in negatieve zin, tijdens het spelen merk je dat niet, maar de vraag is hoe het pedaal zich op de langere duur houdt.

VERSTELBAARHEID.

Vanzelfsprekend kan bij alle pedalen de veerspanning gewijzigd worden. Bij het hulppedaal van de DW gaat dat moeizaam: de betreffende moer zit verstopt tussen de poten van hoofd- en hulppedaal. Verder kan in alle gevallen de hoek van de klopperstang gewijzigd worden. Meestal heeft dat ook invloed op de stand van het voetblad: zet je de klopper verder naar achteren, dan komt automatisch het voetblad een eindje omhoog. Alleen bij Drum Workshop, Sonor en het hulppedaal van Pearl zijn die instellingen onafhankelijk van elkaar te maken. Bij de Dixon twin moet je, om de hoek van de linker klopperstang te wijzigen, een aantal onderdelen demonteren.

Van het Sonorpedaal kan de hoogte van de as (en dus van de klopper) aangepast worden aan de diameter van de bassdrum. Een unieke en zeer prettige voorziening. Verder kan ook de hoek van de veerhouder ingesteld worden, zoals dat bij andere pedalen met een omhoogstaande veer meestal het geval is. Tenslotte wordt de Sonor geleverd met twee maal vier veren in verschillende sterktes. De constructie van de Sonor veren maakt de kans op breuk te verwaarlozen.

STABILITEIT

Alle hulppedalen zijn, ter verhoging van de stabiliteit, gemonteerd op een grondplaat. Uitzondering is de Sonor, die door zijn hoge gewicht ook zo wel blijft staan. Behalve bij Dixon zijn deze grondplaten voorzien van een laag rubber die wegglijden van het pedaal tegengaat. DW heeft Velcro (klittenband) in plaats van rubber, wat vooral op tapijt goede steun biedt.

Om klapperen en springen van het hakstuk te voorkomen, hebben de meeste fabrikanten dit deel van het voetblad op de grondplaat vastgezet. Yamaha bereikt met een stuk rubber hetzelfde

doel. Sonor heeft een heel eigen oplossing in het frame van de pedalen aangebracht. Alleen de Dixon staat los.

De Tama heeft slechts twee sporen op de grondplaat van het hulppedaal. Omdat deze niet schuin gemonteerd zijn, werken ze wat minder doeltreffend. Drum Workshop heeft als enige extra lange sporen, die een ruim aantal keren van nieuwe punten voorzien kunnen worden. Daar zouden de anderen ook eens aan moeten denken. Op het linkerdeel van de Yamaha zijn maar liefst vier sporen gemonteerd. Dat staat dus als een huis.

GEMENGD GOED

Met uitzondering van de DW zijn alle voetbladen uitgerust met een teensteun. Die van Dixon, de enige die niet demontabel is, is zo klein dat hij bij de geringste neiging tot clownstennen geen effect meer heeft.

De twins van Pearl, Tama, Dixon en DW worden met een vleugelbout onder het voetblad op de bassdrum vastgezet. Bij de DW gaat dat lastig, omdat het pedaal op de grondplaat vastzit. De DW heeft nog een tweede bassdrumklem (in het hulppedaal). Een aardig detail, maar je bent wel even bezig voor hij vastzit. De Dixon-klem is te krap voor dickere bassdrumranden. Dat zou toch niet moeten mogen.

Sonor heeft aan het hulppedaal een klem gemonteerd waarmee de hihat vast te zetten is. Jammer dat geen van mijn drie (Yamaha, Pearl en Tama) hihatpedalen in die klem paste. Die luxe is dus alleen weggelegd voor Sonor-bezitters. De klem is bovendien niet bruikbaar als je het linkerpedaal aan de buitenkant van de set plaatst.

Het scharnier van het voetblad (bij de hak) van de DW gaat na verloop van tijd speling vertonen. De andere merken gaan dit tegen door een beter scharnier of door montage van nylon ringen. Voor linksvoetige drummers is de keus beperkt tot Tama (Pro Beat en Camco), Pearl (zowel de 850 als de 880) en Drum Workshop.

De linkervoet van de meeste drummers is gewend aan het dichttrappen van de hihat. Een bassdrumpedaal vereist een andere actie, ervan uitgaande dat je de klopper na de klap direct weer van het vel laat komen. Dat is dus even wennen. Het is daarom ook moeilijk om te onderzoeken of het hulppedaal exact hetzelfde gevoel heeft als het hoofdpedaal. De lengte van de cardanas geeft natuurlijk enige vertraging, maar zorgt niet voor grote problemen. Met een twin kan je -na de nodige oefening- dan ook even goed uit de voeten als met een dubbele bassdrum.

Met alle twins uit deze test was goed te spelen. De lagers van de Dixon geven iets meer geluid dan die van de andere pedalen. De Sonor is in mechanisch opzicht duidelijk de baas. De andere twins werken niet minder goed, maar voelen net iets minder smooth. Een vergelijking met auto's ligt voor de hand; dat kan je zelf dus wel uitrekenen, denk ik zo.

VRUK

De Vruk is een vreemde eend in de bijt. Het is geen dubbelpedaal, maar biedt wel de mogelijkheid om min of meer verbluffende notenreeksen uit een bassdrum te toveren. De werking van de Vruk berust op de techniek om een bassdrum- of hihatpedaal afwisselend met de voorvoet en met de hiel te spelen.

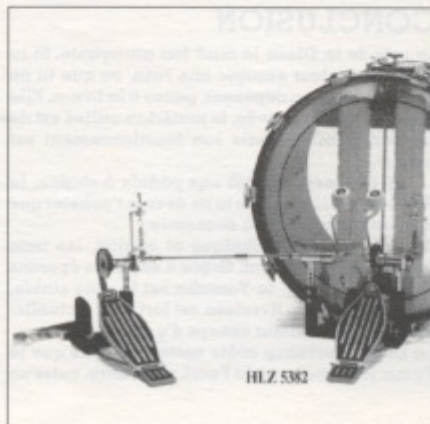
Wat de Vruk doet, is niet veel meer dan deze techniek wat te vergemakkelijken. Het op een sterke bladveer gemonteerde halve voetblad versterkt de actie van de hiel. Als je gewend bent heel-up te spelen, kost het leren werken met de Vruk minder tijd dan wanneer je met de hele voet op het pedaal speelt. In dat geval voelt de sterk verhoogde hiel ook vreemd aan. Met de Vruk op de bassdrumpedaal kreeg ik de neiging om zowel mijn kruk als de rest van mijn set hoger te zetten, wat een forse aanpassing betekent. Een geVrukte hihat voldeed beter. Het feit dat tal van drummers (Sonny Emory, Jojo Mayer e.a.) op een

pedaal zonder Vruk hetzelfde kunnen als wat de Engelse vinding beoogt, roept vraagtekens op bij de waarde van dit product. De rocking motion techniek is wat sneller onder de knie te krijgen, maar daarmee is alles wel gezegd. De Vruk is dan ook geen alternatief voor een twinpedaal: een lange reeks zestienden heeft met een dubbelpedaal meer power en beslist ook een andere swing dan met een Vruk. Het voetblad van de Vruk is aan de lichte kant. Verder is de uitvoering eenvoudig en goed verzorgd. Het prijskaartje vermeldt een bedrag van 3700 BF.

CONCLUSIE

De Dixon is vooral door zijn prijs een aantrekkelijk pedaal. Als je een keer wilt experimenteren met een twin, of gewoon het geld niet hebt voor een duurdere, kan je niet om dit merk heen. Hij is minder goed afgewerkt, het gebruikte materiaal is van een mindere kwaliteit, maar hij werkt goed.

Ben je reeds in het bezit van een (ketting)pedaal dan is de Pearl de meest logische keus: je hoeft alleen het linkerdeel aan te schaffen, wat een aardige besparing oplevert. Kwattatief en prijstechnisch zijn de drie Japanners verder vergelijkbaar. De Yamaha heeft door de twee extra sporen het meest stabiele hulppedaal, maar is -tot op dit moment- niet snel leverbaar. De importeur heeft verbetering toegezegd. De Drum Workshop kost beduidend meer dan Tama, Yamaha en Pearl en biedt daarvoor behalve tweezijdige kloppers, luxe naaldlagers, een extra instelmogelijkheid, vijf jaar garantie en de naam, niet echt veel extra. Sonor wint deze competitie zowel in mechanisch opzicht als qua afwerking, instelmogelijkheden, souplesse en garantie. Of dit een dergelijk hoge prijs rechtvaardigt, is de vraag. Bij de Japanse merken hoeft je na een paar jaar niet meer aan te komen met een gebroken voetblad, maar ze kosten minder dan de helft van wat Sonor vraagt en je komt er uitstekend mee uit de voeten.

qui ne convient que pour les charlestons Sonor d'origine. De plus, cette attache ne peut plus être utilisée si l'on place la pédale secondaire à gauche du charleston.

Chez DW, la charnière de la pédale a tendance à montrer beaucoup de jeu à la longue. Les autres marques possèdent de meilleures charnières ou utilisent des rondelles de nylon. Les gauchers parmi les batteurs n'ont le choix que parmi la Tama (Pro Beat et Camco), la Pearl (850 et 880) et la Drum Workshop.

La plupart des batteurs sont habitués à commander de leur pied gauche un charleston. Mais une frappe destinée à une grosse caisse exige une technique différente: il convient de relâcher la pression immédiatement après la frappe. Il faudra donc s'exercer.

Il est de ce fait aussi difficile de se rendre compte si la pédale secondaire procure la même sensation que la principale. La longueur de l'axe de raccordement provoque un certain retard, mais n'est pas pour autant source de désagrément. Avec une twin, et après un certain temps d'exercice, on pourra donc obtenir le même effet qu'avec une double grosse caisse.

Toutes les pédales permettent un jeu aisé. Les roulements de la Dixon sont plus bruyants que les autres. La Sonor est la meilleure au point de vue mécanique. Les autres ne fonctionnent pas plus mal, mais leur jeu est moins doux et moins "coulé". On pourrait penser, dans le même ordre d'idées, aux différences qui existent entre diverses marques de voitures.

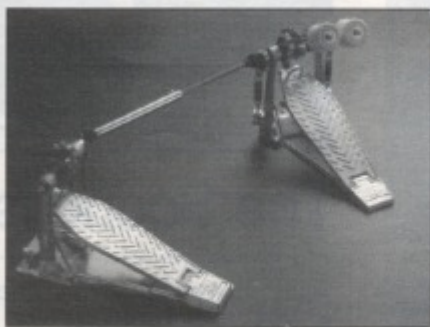
VRUK

La Vruk est un cas à part: ce n'est pas une pédale double, mais elle permet de produire une suite de coups répétés sur une seule grosse caisse, en agissant successivement avec la plante du pied puis avec le talon, ce qui soit pour la grosse caisse ou pour le charleston. L'arrière de cette pédale est monté sur un ressort à lame et peut donc être actionné par le talon. Le batteur qui joue généralement avec le talon "en l'air" aura plus facile à appliquer cette technique que celui qui joue normalement avec toute la plante du pied posée sur la pédale.

Lorsque j'ai joué avec la Vruk, j'ai aussitôt eu tendance à remonter mon siège et donc le reste de mes fûts, ce qui représente une fameuse réadaptation. Une Vruk sur le charleston requiert moins de changements.

Comme certains batteurs, comme Sonny Emory ou Jojo Mayer, obtiennent le même effet et la même vitesse sans la Vruk, on peut se demander si cette découverte venue d'Angleterre s'avérera vraiment utile. La technique dite "rocking motion" peut s'apprendre bien plus aisément. La Vruk ne peut remplacer une pédale twin: des doubles croches avec une twin seront plus percutantes et posséderont un meilleur swing qu'avec une Vruk, c'est certain.

L'embase de la Vruk est plutôt légère, mais le reste de la pédale est bien achevé. Son prix: environ 3700 BEF.

TAMA 6945 Probeat

CONCLUSION

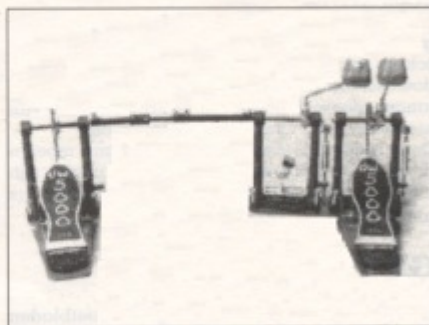
Le prix de la Dixon la rend fort attrayante. Si tu comptes un jour essayer une twin, ou que tu ne veuilles pas trop dépenser, pense à la Dixon. Elle n'est pas bien achevée, le matériau utilisé est de moindre qualité, mais son fonctionnement est correct.

Si tu possèdes déjà une pédale à chaîne, la Pearl est tout indiquée: tu ne devras t'acheter que la partie gauche, d'où économie. Au point de vue technique et qualité, les trois japonnaises se valent. Grâce à ses deux éperons supplémentaires, la Yamaha est la plus stable, mais le temps de livraison est fort long (actuellement). L'importateur essaye d'y remédier. La Drum Workshop coûte nettement plus que la Tama, la Yamaha ou la Pearl, mais offre, outre un

maillet double face, des roulements à aiguilles de luxe, un réglage supplémentaire, cinq ans de garantie et puis le nom. Au fond, rien d'extraordinaire.

Sonor gagne sur toute la ligne: mécanisme, finition, réglages, souplesse et garantie. Mais on peut se demander si ces avantages en valent le prix. Pour les marques japonnaises, il ne faudra pas venir réclamer après quelques années que tel ou tel élément est usé, mais elles coûtent moins de la moitié du prix et, tout compte fait, elles fonctionnent bien.

DRUM WORKSHOP 5002

WIN
elke maand
het instrument van uw keuze

GAGNEZ
chaque mois
l'instrument de votre choix

Patrick Garreyn
Poperingseweg 257
8968 Vlamertinge

wint het instrument van zijn keuze ter waarde van circa 23000,- BF
gagne l'instrument de son choix pour une valeur d'à peu près FB 23000,-

AALTRACK

DELUIDSOPNAME STUDIO'S

Gent 16 - 32 SPOREN
Brussel 24 SPOREN

AALTRACK AUDIO

HERSTELLINGEN VAN GITAARVERSTERKERS
AFREDELEN VAN MULTITRACKS
KONSTRUKTIE GELUIDSOPNAMESTUDIO'S
TWEEDEHANDS PROFESSIONELE AUDIO

AALTRACK

Bepijningracht 48
2000 Gent **091 - 242222**

MAKES THE DIFFERENCE!

REMO USA

HE MAKES THE DIFFERENCE!

REMO USA

MAKES THE DIFFERENCE!

REMO USA

MAKES THE DIFFERENCE!

REMO USA

MAKES THE DIFFERENCE!

LOUIE BELLSON

CARL PALMER

NDUGU GU CHANCLER

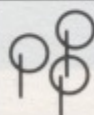
RICKY LAWSON

SONNY EMORY

The Sound is Totally **REMO USA**

PUSTJENS
PERCUSSION
PRODUCTS BV

WESTZAANSTRAAT 8-10 1013 NG AMSTERDAM

TEL. : (020) - 866 486

Fax : (020) - 869 664